

Arrest

nr. 139 679 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 13 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 2003 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 23 december 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 januari 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 21 januari 2015.

1.3. Op 30 januari 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 2 februari 2015 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U diende een eerste asielaanvraag in op 8 maart 2004, in dringend beroep werd op 8 maart 2004 beslist dat een gehoor ten gronde noodzakelijk was. Op 15 juni 2005 werd u ten gronde gehoord en beweerde toen dat u een Vietnamees bent afkomstig uit Haiphong. Uw burens zouden aanhangers zijn van de religieuze sekte "Than Hai" (Suma Chin Hai). Als wees ging u regelmatig bij hen op bezoek. Zij gaven u boeken, video's en documenten over hun religie met de bedoeling dat u zich hiervoor zou gaan interesseren. In september 2002 deed de politie tijdens een feest bij uw burens, waar u ook aanwezig was, een inval. U werd samen met de aanwezigen opgepakt en reeds de volgende dag vrijgelaten onder voorwaarde dat u zich elke dinsdag op het politiekantoor zou gaan aanbieden. Op 2 november 2002 deed de politie een inval in uw huis en vond daar een twintigtal boeken over "Than Hai". U werd meegenomen naar het politiekantoor (CSHS, H 88) en werd daar met de in beslag genomen boeken geconfronteerd en erover ondervraagd. Na een week werd u overgebracht naar de gevangenis van "Tran Phu", waar u twee maanden verbleef.

Vervolgens werd u opnieuw naar hetzelfde politiekantoor gebracht voor verdere ondervraging. Na mishandeling legde u bekentenissen af dat u iets met "Than Hai" te maken had. U werd opnieuw naar de gevangenis "Tran Phu" gebracht waar u te horen kreeg dat u op 20 maart 2003 voor de rechtbank moest verschijnen. Op 6 maart 2003 werd u tengevolge van de ondergane mishandelingen overgeplaatst naar het ziekenhuis waaruit u kon ontsnappen. U dook onder in Vietnam en besloot uiteindelijk om midden maart 2003 Vietnam te verlaten. Via China, Rusland en Duitsland kwam u in september 2003 in België aan en vroeg hier op 11 september 2003 asiel aan. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een geboorteakte en een aanhoudingsbevel neer. Op 19 juni 2007 nam het Commissariaat ten gronde een weigeringsbeslissing van de hoedanigheid van vluchteling. Waartegen u op 5 augustus 2005 in beroep ging bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 21 oktober 2010 werd de weigeringsbeslissing van de hoedanigheid van vluchteling door het Commissariaat-generaal om formele redenen ingetrokken waarop de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13 december 2010 een arrest velde dat het beroep door de intrekking van het Commissariaat-generaal doelloos geworden is. Vervolgens werd u op 3 juli 2012 een vraag om inlichtingen verzonden waarin u werd gevraagd of u de asielprocedure wilde verderzetten. Uit uw antwoord van 12 juli 2012 blijkt dat u afstand deed van de procedure waarop het Commissariaat-generaal op 31 juli 2012 een beslissing nam van afstand van de asielaanvraag nam. Op 8 november 2013 diende u een aanvraag in om het dossier ter heropenen. U verklaarde dat het om een vergissing ging en u nooit de intentie had om uw asielprocedure stop te zetten. Uw vraag tot heropening werd op 23 december 2013 door het Commissariaat-generaal geweigerd omdat werd vastgesteld dat de beslissing van afstand van de procedure correct was genomen. Omdat u meermaals weigerde het bevel om het grondgebied te verlaten op te volgen werd u met het oog op terugleiding op 5 november 2014 opgepakt en opgesloten in het Centrum voor Illegalen in Merksplas. Op 23 december 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. U beroept zich vooral op dezelfde elementen als die u bij uw eerste asielaanvraag aanhaalde. Als nieuw element haalt u aan dat u via internet weet dat aanhangers van de "Than Hai" nog steeds door de Vietnamese autoriteiten worden vervolgd en opgepakt. U vindt het ook oneerlijk dat destijds door een vergissing bij het invullen van de vraag om inlichtingen er een beslissing werd genomen dat u afstand deed van asiel, wat u eigenlijk nooit wenste te doen. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u geen nieuwe documenten neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u Vietnam diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging en dat u bij een eventuele terugkeer naar Vietnam alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie over Subsidiäre Bescherming zou lopen.

In eerste instantie kan worden opgemerkt dat uw nieuwe asielaanvraag haar basis vindt in dezelfde elementen als diegene die u bij uw eerste asielaanvraag aanhaalde. En wat betreft uw eerste asielaanvraag waren uw opeenvolgende verklaringen niet altijd coherent, wat de geloofwaardigheid ervan aantast.

Zo stelde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat er bij de huiszoeking bij u thuis een bijbel in beslag genomen werd. Over andere documenten of didactisch materiaal repte u met geen woord (zie gehoorverslag DVZ, p. 12). In dringend beroep daarentegen, verklaarde u dat er toen boeken, documenten en video's van de Than Hai" werden gevonden en geconfisqueerd (zie gehoorverslag CGVS, dringend beroep, p. 6). Ten gronde beweerde u dan weer dat u weliswaar ooit video's over de "Than Hai" heeft ontleend, doch u wist niet of deze ook door de politie werden meegenomen. U kon enkel met stelligheid zeggen dat de politie een twintigtal boeken in beslag genomen had, omdat u enkel met deze boeken tijdens uw gehoor bij de politie werd geconfronteerd (zie gehoorverslag CGVS, ten gronde, p. 3). Bij uw tweede asielaanvraag maakte u dan weer gewag dat DVD's en boeken die u van

Phuc had ontleend werden geconfisqueerd en tegen u als bewijs gebruikt (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 21/01/2015, p. 2) U beweerde verder in dringend beroep dat de politie ook uw identiteitskaart in beslag genomen had (zie gehoorverslag CGVS, dringend beroep, p. 3). Ten gronde beweerde u echter dat u nooit een identiteitskaart heeft gehad (zie gehoorverslag CGVS, ten gronde, p. 7). Bij uw tweede asielaanvraag voor het Commissariaat-generaal stelde u dan weer dat u wel een Vietnamese identiteitskaart had, eerst verklaarde u dat die identiteitskaart werd afgenomen om nadien dan weer te beweren dat ze nog thuis lag en dat u eigenlijk niet weet wat ermee gebeurd is (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 21/01/2015, p. 1 en p.2). Op het aanhoudingsbevel dat u ter staving van uw asielaanvraag voorlegde staat vermeld dat u op 6 maart 2003 ontsnapt bent uit het politiebureau, terwijl u in het gehoor ten gronde en in uw schriftelijk ingevulde vragenlijst duidelijk stelde dat u op 6 maart 2003 vanuit de gevangenis " Tran Phu" naar het ziekenhuis werd gebracht en er in slaagde om dezelfde dag vanuit dit ziekenhuis te ontsnappen (zie gehoorverslag CGVS, ten gronde p. 6). Ook tijdens uw verklaringen bij uw tweede asielaanvraag verklaarde u dat u ontsnapte uit het ziekenhuis, waarnaar u vanuit de gevangenis werd gebracht om te herstellen van de folteringen die u moest ondergaan alvorens voor de rechtbank te verschijnen (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 21/01/2015, p. 2). Waarom de Vietnamese autoriteiten die volgens uw verklaringen actief naar u op zoek waren verkeerde informatie over de omstandigheden van uw ontsnapping zou verspreiden is een raadsel. De waarde van dit document als begin van bewijs voor uw asielaanvraag moet dan ook danig worden gerelativeerd. Bovendien vermeldt het aanhoudingsbevel enkel dat u werd gezocht omdat u zou ontsnapt zijn uit het politiekantoor. Nergens kan worden afgeleid dat het enig verband houdt met de bewering dat u werd verdacht van betrokkenheid bij de "Than Hai". Daarenboven gaat het hier om een document van 2003; andere en meer recentere documenten om uw asielrelaas te ondersteunen kunt u niet voorleggen.

Bovendien beschikt het Commissariaat-generaal over informatie die bij het administratief dossier is gevoegd waaruit blijkt dat er in 2000 weliswaar een aantal aanhangers van "Than Hai" werden opgepakt, doch dat de beweging momenteel niet meer actief is in Vietnam en ook niet vermeld wordt in het "US State Department's Report on Religious Freedom". Als nieuw element in uw tweede asielaanvraag beweert u kennis te hebben van artikels die verschenen zijn op internet waaruit moet blijken dat de "Than Hai" momenteel nog steeds in Vietnam wordt vervolgd. Het Commissariaat-generaal had om dit te controleren een aantal recentere rapporten over de toestand van religieuze minderheden in Vietnam geraadpleegd, doch kon nergens iets vinden dat op een eventuele vervolging van de "Than Hai" wees. Vervolgens werd u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal de kans geboden om de artikels waarop u alludeert op het internet te zoeken. Ook u slaagde er niet in zulk een artikel te vinden ofschoon uit uw verklaringen voor de Dienst vreemdelingen blijkt dat u wel weet had van het bestaan van dergelijke artikels. Er kan dus geen geloof worden gehecht aan uw algemene stelling dat leden van de "Than Hai" vervolgd zouden worden in Vietnam.

De documenten die u voorlegde zijn in het licht van bovenstaande vaststellingen niet van die aard om de appreciatie van de Commissaris-generaal inzake uw asielaanvraag in positieve zin om te buigen. De geboorteakte bewijst uw identiteit die door het Commissariaat-generaal niet wordt betwijfeld. Het aanhoudingsbevel kan een indicatie zijn dat u door de Vietnamese autoriteiten wordt gezocht, doch levert geen bewijs dat die vervolging enig verband houdt met de door u ingeroepen asielmotieven. Bovendien blijkt de inhoud van het document niet volledig te stroken met uw verklaringen (zie hierboven) waardoor bijkomstig twijfels kunnen rijzen omtrent de authenticiteit.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 48/4, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende

de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), stelt verzoeker dat hij zich niet akkoord kan verklaren met de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document *"Vietnam Country Report"* van UK Home Office van april 2005 en het document *"Country of Origin Information report"* van UK Home Office, UK Border Agency van 19 mei 2010.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn tweede asielaanvraag haar basis vindt in dezelfde elementen als diegene die hij bij zijn eerste asielaanvraag aanhaalde en zijn opeenvolgende verklaringen in zijn eerste asielaanvraag niet altijd coherent waren, zoals wordt toegelicht, wat de geloofwaardigheid ervan aantast en hij ook in het kader van zijn tweede asielaanvraag incoherente verklaringen aflegt, onder meer over zijn identiteitskaart, (ii) het door hem voorgelegde aanhoudingsbevel vermeldt dat hij op 6 maart 2003 ontsnapt is uit het politiebureau terwijl verzoeker herhaaldelijk verklaarde dat hij ontsnapte uit het ziekenhuis zodat de waarde van dit document als begin van bewijs danig moet worden gerelativeerd, temeer het aanhoudingsbevel enkel vermeldt dat hij werd gezocht omdat hij zou ontsnapt zijn uit het politiekantoor en nergens kan worden afgeleid dat het enig verband houdt met de bewering dat hij werd verdacht van betrokkenheid bij de "Thai Hai" en het daarenboven gaat om een document van 2003 en verzoeker geen andere en meer recentere documenten kan voorleggen om zijn asielrelaas te ondersteunen, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in 2000 weliswaar een aantal aanhangers van "Thai Hai" werden opgepakt, doch dat de beweging momenteel niet meer actief is in Vietnam en ook niet vermeld wordt in het "US State Department's Report on Religious Freedom", ook in een aantal recentere rapporten over de toestand van religieuze minderheden in Vietnam niets kan gevonden worden dat op een eventuele vervolging van de "Thai Hai" wijst en verzoeker tijdens het gehoor er niet in slaagde de artikels op internet te vinden waaruit moet blijken dat de "Thai Hai" momenteel nog steeds in Vietnam worden vervolgd zodat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers algemene stelling in dit verband, (iv) zijn geboorteakte slechts verzoekers identiteit bewijst, welke niet wordt betwijfeld en het aanhoudingsbevel een indicatie kan zijn dat hij door de Vietnamese autoriteiten wordt gezocht doch geen bewijs levert dat die vervolging enig verband houdt met de door hem ingeroepen asielmotieven en de inhoud van het document bovendien niet volledig blijkt te stroken met zijn verklaringen waardoor bijkomstig twijfels rijzen omtrent de authenticiteit en (v) hij geen elementen aanbrengt waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid

uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers verklaringen aangaande de redenen en de omstandigheden van zijn vertrek uit Vietnam zijn immers dermate behept met tegenstrijdigheden en incoherenties dat ze naar het oordeel van de Raad als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen. Bovendien legt verzoeker geen overtuigende bewijsstukken voor die zijn beweringen kunnen staven.

2.6.1. Zo blijkt vooreerst uit verzoekers verklaringen dat de politie in september 2002 een inval deed tijdens een feest bij zijn bureu. Zijn buurman, de heer P., werd sinds 1997 door de politie in de gaten gehouden nadat bij een inval in zijn huis een aantal documenten, waaronder een bijbel, werden meegenomen. Verzoeker zou samen met alle aanwezigen zijn opgepakt. Hij werd echter onmiddellijk weer vrijgelaten op voorwaarde dat hij zich elke dinsdag zou gaan aanbieden op het politiekantoor (1^e AA, verklaring DVZ, p. 12).

Niet alleen brengt verzoeker niet het minste begin van bewijs bij van deze arrestatie en vrijlating onder voorwaarden, bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat hij kennelijk werd vrijgelaten zonder ergens officieel van in beschuldiging te zijn gesteld. Deze arrestatie kan derhalve bezwaarlijk gelden als een persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève, temeer in het licht van verzoekers overige ongeloofwaardige verklaringen, zoals blijkt uit wat volgt, tevens ernstige twijfels rijzen bij verzoekers beweringen in dit verband.

2.6.2. Op 2 november 2002 zou de politie een inval hebben gedaan in verzoekers huis. Zijn opeenvolgende verklaringen over deze huiszoeking kunnen evenwel allerm minst eensluitend worden genoemd, hetgeen de geloofwaardigheid ervan op fundamentele wijze aantast.

Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag voor de Dienst Vreemdelingen zaken dat er bij de huiszoeking bij hem thuis een bijbel in beslag genomen werd en dat hij beschuldigd werd van het verspreiden van een slechte godsdienst. Verzoeker had deze bijbel geleend van de familie P. en hij las hier naar eigen zeggen in als tijdverdrijf. Over andere documenten of didactisch materiaal repte hij met geen woord (1^e AA, verklaring DVZ, p. 12). Daar uit verzoekers verklaringen en de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat "Than Hai" gebaseerd is op het boeddhisme, kan evenwel niet worden ingezien waarom de heer P., die blijkens verzoekers verklaringen fanatiek was en die hem wilde bekeren (1^e AA, gehoorverslag CGVS, ten gronde, p. 3) een bijbel in huis zou hebben, laat staan waarom hij deze aan verzoeker zou uitlenen. Tijdens het gehoor in dringend beroep verklaarde verzoeker overigens in strijd met zijn verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingen zaken dat hij de bijbel nooit heeft gelezen en dat hij hier niets over kan vertellen (1^e AA, gehoorverslag CGVS, dringend beroep, p. 6). Nog in dringend beroep verklaarde verzoeker opnieuw in strijd met zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingen zaken dat er bij de huiszoeking op 2 november 2002 boeken, documenten en video's van de Than Hai" werden gevonden en geconfisqueerd. Hij ontkende zijn eerdere verklaring dat een bijbel in beslag zou zijn genomen (1^e AA, gehoorverslag CGVS, dringend beroep, p. 5-6 en p. 8-9). Ten gronde beweerde hij dan weer dat hij weliswaar ooit video's over de "Than Hai" heeft ontleend, doch hij wist niet of deze ook door de politie werden meegenomen. Verzoeker kon enkel met stelligheid zeggen dat de politie een twintigtal boeken in beslag genomen had, omdat hij tijdens zijn gehoor bij de politie enkel met deze boeken en niet met video's werd geconfronteerd (1^e AA, gehoorverslag CGVS, ten gronde, p. 1 en p. 3-4). Bij zijn tweede asielaanvraag maakte verzoeker dan weer gewag dat DVD's en boeken die hij van P. had ontleend werden geconfisqueerd en tegen hem als bewijs werden gebruikt (2^e AA, gehoorverslag CGVS, dd. 21/01/2015, p. 2).

Het geheel van deze incoherente verklaringen kan bezwaarlijk worden verklaard door het feit dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt is en alleen de hoofdlijnen mogen aangebracht worden en het interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen veel uitgebreider is en hierdoor voor verwarring kan zorgen. Er kan immers niet worden ingezien op welke wijze het uiteenzetten van 'de hoofdlijnen' op de Dienst Vreemdelingenzaken zou kunnen leiden tot manifest afwijkende verklaringen, die door verzoeker overigens in een later gehoor pertinent ontkend werden. Bovendien zijn ook verzoekers opeenvolgende verklaringen op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij doorheen zijn opeenvolgende asielaanvragen tot drie maal toe uitgebreid werd gehoord, dermate incoherent dat ze niet toelaten hieraan verder nog enig geloof te hechten. Ook het gegeven dat de feiten ondertussen reeds dateren van meer dan twaalf jaar geleden, kan hoger aangehaalde tegenstrijdigheden niet vergoelijken. Daargelaten het feit dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd gehoord in 2003, 2004 en 2005 zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat de door verzoeker aangehaalde feiten op dat ogenblik omwille van het tijdsverloop reeds dermate vervaagd zouden zijn dat hij niet meer in staat zou zijn geweest om hieromtrent duidelijke en eensluidende verklaringen af te leggen, benadrukt de Raad dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij bij machte is om een waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, en dit ongeacht het tijdsverloop sinds de feiten zich hebben voorgedaan, *quod non in casu*. Tot slot kan ook het verweer dat van verzoeker niet kan verwacht worden dat hij op de hoogte is van de documenten die tijdens de huiszoeking in beslag zijn genomen daar hij immers niet betrokken werd in het gerechtelijk onderzoek, allerminst ernstig worden genomen. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij door de politie werd geconfronteerd met de in beslag genomen stukken. Er mag dan ook worden verwacht dat verzoeker precies kan duiden welke stukken als bewijs tegen hem werden gebruikt.

2.6.3. Daarnaast legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent de wijze waarop hij uit het ziekenhuis zou zijn ontsnapt. Zo verklaarde verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag *"Als u zo ziek was hoe bent u er dan in geslaagd om te ontsnappen → schouder was gezwollen → normaal krijgen wij handboeien, ik werd vooraan gehandboeid → in ziekenhuis. bleef politie in behandelingskamer → ik zag kans om te vluchten (...) voet was geboeid aan bed, ik versta nog niet welke kracht ik had"* (1^e AA, gehoorverslag CGVS, ten gronde, p. 6). In het kader van zijn tweede asielaanvraag verklaarde verzoeker dan weer: *"Op 6 maart 2003 vanuit de gevangenis naar ziekenhuis gebracht omwille van zware verwondingen voor ik naar de rechtbank moest gaan dan gevlucht (...) Hoe bent u ontsnapt uit het ziekenhuis? terwijl ik naar een scankamer werd gebracht mocht de politie niet mee en kon ik vluchten via een glazen deur. Was er bewaking in dat ziekenhuis? 2 politieagenten stonden buiten in de kamer alleen dokter en verpleegster aanwezig. Wat deden die dokter en die verpleegster toen u ontsnapte? ik heb een venster gebroken en toen belandde ik op het dak van een ander huis dat was mijn reflex om te vluchten en verder? Ik landde op het dak van een ander gebouw daar was een muur en zo kon ik vluchten. U werd naar het ziekenhuis gebracht omdat u zwaar geslagen werd is het in die toestand wel mogelijk om op die manier te vluchten, ik was al een klein beetje verzorgd maar voor de rechtbank moest ik nog naar het ziekenhuis gaan voor controle. (...) Werd u achtervolgd? dat weet ik niet ik wou toen vluchten waarschijnlijk was toen niemand naar mij op zoek anders had ik niet kunnen vluchten."* (2^e AA, gehoorverslag CGVS, dd. 21/01/2015, p. 2-3). Bovendien zijn deze verklaringen naar het oordeel van de Raad van iedere realiteitszin ontdaan. De Raad hecht dan ook niet het minste geloof aan verzoekers beweerde ontsnapping uit het ziekenhuis.

2.6.4. Voorts vormt ook het gegeven dat verzoeker pas besloot om een tweede maal asiel aan te vragen nadat hem een bevel om het grondgebied werd betekend en nadat hij op 5 november 2014 werd opgepakt met het oog op repatriëring en werd opgesloten in het Centrum voor Illegalen te Merksplas, een contra-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers eerste asielaanvraag werd afgesloten bij 's Raads arrest van 16 december 2010, waarin werd vastgesteld dat het beroep door de intrekking van de toen bestreden beslissing door het Commissariaat-generaal doelloos was geworden. Vervolgens werd aan verzoeker een vraag om inlichtingen verzonden waarin hem werd gevraagd of hij de asielprocedure wilde verderzetten. Op basis van zijn antwoord nam het Commissariaat-generaal op 31 juli 2012 een beslissing van afstand van de asielaanvraag. Op 8 november 2013 diende verzoeker een aanvraag in om het dossier ter heropenen. Hij verklaarde dat het om een vergissing ging en dat hij nooit de intentie had om zijn asielprocedure stop te zetten. Zijn vraag tot heropening werd op 23 december 2013 door het Commissariaat-generaal geweigerd omdat werd vastgesteld dat de beslissing van afstand correct

was genomen. Zo verzoeker inderdaad niet de bedoeling heeft gehad om afstand te doen van zijn eerste asielaanvraag, acht de Raad het onbegrijpelijk dat hij nog tot 23 december 2014 wachtte alvorens zich een tweede keer vluchteling te verklaren. Dit klemmt des te meer daar uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bijstand genoot van een advocaat. Verzoekers gedrag kan dan ook bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Verzoekers laattijdige asielaanvraag stemt derhalve niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad andermaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

2.6.5. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Verzoekers geboorteakte kan slechts een indicatie vormen van zijn identiteit, welke evenwel niet betwijfeld wordt, doch is niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas.

Wat betreft het aanhoudingsbevel, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker geen eensluidende, noch overtuigende verklaringen heeft afgelegd over hoe hij dit stuk in zijn bezit heeft gekregen. Tijdens zijn eerste asielaanvraag verklaarde verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dat het opsporingsbevel in het kantoor van het volkscomité in een glazen kast werd bewaard. Zijn vriendin zou het bevel uit deze glazen kast gestolen hebben en het aan de heer H. (de persoon die verzoeker naar China heeft gebracht) hebben gegeven, die het op zijn beurt aan verzoeker heeft gegeven (1e AA, verklaring DVZ, p. 13). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker dan weer dat het aanhoudingsbevel voor het gemeentehuis wordt aangekleefd. Gevraagd hoe zijn vriendin dit document heeft bekomen, stelde verzoeker in eerste instantie dit niet te weten. Geconfronteerd met zijn eerdere verklaring dat zijn vriendin het document uit het kantoor van het volkscomité heeft gestolen, kwam verzoeker niet verder dan de stelling *“P.(...) T.(...) T.(...) heeft dit zelf gepakt”* (1e AA, gehoorverslag CGVS, ten gronde, p. 7). Ook verzoekers verklaringen in het kader van zijn tweede asielaanvraag scheppen hieromtrent niet veel duidelijkheid: *“Maar hoe aan dat aanhoudingsbevel gekomen? mijn vriendin en B.(...) D.(...) hebben dat gekregen of genomen daar is een kantoor waar de meldingen van aanhoudingsbevelen liggen (...) zij hebben dat gekregen op een informatie bureau van de politie”* (2^e AA, gehoorverslag CGVS, dd. 21/01/2015, p. 3).

Bovendien blijkt de inhoud van het documenten niet volledig te stroken met verzoekers verklaringen. In de bestreden beslissing wordt in dit verband correct opgemerkt als volgt: *“(...) Op het aanhoudingsbevel dat u ter staving van uw asielaanvraag voorlegde staat vermeld dat u op 6 maart 2003 ontsnapt bent uit het politiebureau, terwijl u in het gehoor ten gronde en in uw schriftelijk ingevulde vragenlijst duidelijk stelde dat u op 6 maart 2003 vanuit de gevangenis “ Tran Phu” naar het ziekenhuis werd gebracht en er in slaagde om dezelfde dag vanuit dit ziekenhuis te ontsnappen (zie gehoorverslag CGVS, ten gronde p. 6). Ook tijdens uw verklaringen bij uw tweede asielaanvraag verklaarde u dat u ontsnapte uit het ziekenhuis, waarnaar u vanuit de gevangenis werd gebracht om te herstellen van de foltering die u moest ondergaan alvorens voor de rechtbank te verschijnen (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 21/01/2015, p. 2). Waarom de Vietnamese autoriteiten die volgens uw verklaringen actief naar u op zoek waren verkeerde informatie over de omstandigheden van uw ontsnapping zou verspreiden is een raadsel. De waarde van dit document als begin van bewijs voor uw asielaanvraag moet dan ook danig worden gerelativeerd. Bovendien vermeldt het aanhoudingsbevel enkel dat u werd gezocht omdat u zou ontsnapt zijn uit het politiekantoor. Nergens kan worden afgeleid dat het enig verband houdt met de bewering dat u werd verdacht van betrokkenheid bij de “Than Hai”. Daarenboven gaat het hier om een document van 2003; andere en meer recentere documenten om uw asielrelaas te ondersteunen kunt u niet voorleggen.”* Tegen deze vaststellingen en overwegingen wordt in voorliggend verzoekschrift geen verweer gevoerd zodat dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing staande blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat het aanhoudingsbevel uit 2003 niet kan aantonen dat verzoeker door de Vietnamese autoriteiten wordt gezocht wegens vermeende betrokkenheid bij “Than Hai”.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag verklaarde dat zijn vriendin P.T.T. hem gezegd heeft dat zijn dossier waarschijnlijk werd gesloten wegens gebrek aan bewijzen (1e AA, gehoorverslag CGVS, ten gronde, p. 9).

2.6.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, zoals blijkt uit het voorgaande, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde vervolging omwille van zijn vermeende betrokkenheid bij "Than Hai", is de discussie over het feit of aanhangers/leden van "Than Hai" actueel al dan niet vervolgd zouden worden in Vietnam en of de in dit verband aan het administratief dossier toegevoegde informatie al dan niet voldoende actueel is, niet relevant. Dit klemt des te meer daar uit verzoekers verklaringen ontegensprekelijk blijkt dat hij zelf ook geen aanhanger was/is van "Than Hai". Immers, volgens verzoeker probeerde zijn buurman P. hem te bekeren doch ging al hetgeen hij vertelde "1 oor in en ander oor uit" (1^e AA, gehoorverslag CGVS, ten gronde, p. 3). Waar verzoeker in zijn eerste asielaanvraag nog uitdrukkelijk verklaarde geen religie doch het confucianisme aan te hangen (1^e AA, gehoorverslag CGVS, dringend beroep, p. 2 en 1^e AA, gehoorverslag CGVS, ten gronde, p. 1), stelt hij in zijn tweede asielaanvraag boeddhist te zijn (2^e AA, gehoorverslag CGVS, dd. 21/01/2015, p. 4). Uit het Vietnam Country Report van april 2005 blijkt dat het boeddhisme een van de zes in Vietnam officieel erkende religies is met naar schatting 9 tot 40 miljoen volgelingen (punt 6.13). Zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte verzoeker doorheen zijn opeenvolgende asielaanvragen op geen enkel ogenblik gewag van enige vervolging omwille van zijn (ware) religie. Hij toont dit met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar algemene informatie over schendingen van het recht op godsdienstvrijheid in Vietnam evenmin aan. Een loutere verwijzing naar algemene mensenrechtenrapporten zonder deze te betrekken op de individuele en persoonlijke situatie volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Een schending van artikel 9 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.7. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. In de mate verzoeker aanhaalt dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn tegen elkaar moeten worden afgewogen en dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn belangen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid. De Raad wijst er nog op dat het lange (legale) verblijf dat verzoeker hier heeft gehad gedurende zijn eerste asielaanvraag en de legale tewerkstelling geen redenen vormen om hem te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek en aanpassing aan de huidige situatie, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS